

okolju. Ni pomembno kje, saj je največji izziv življenja vedno tu, jasen kot na dlani, le da ponavadi z največjo vztrajnostjo meriš in tiščiš mimo bistva skozi zapore in težave, ki ne zrastejo nikjer drugje kot na lastnem razmišljajočem in presojujočem zelniku.

Krimšček, hvala ti za tole darilo! Lepšega in bolj prijaznega opozorila na neustavljivi tok časa si ne bi mogel želeli. Sem vse, kar je. Ne morem videti lastnega konca, ne začetka. Popolni obseg še nikoli ni bil bližje, še nikoli bolj stvaren. V topli jutranji svetlobi Krimščkovega gozda oblikujem neskončnost in jo shranim globoko v sebi. Od sedaj bo vedno tu, naj se bom tega zavedal ali ne.

V stvarnost – ali iz nje – me prestavi močno oglašanje vrtačastega gozda, ki vabi v še neprehojeno pot k novim in drugačnim podobam narave, novim doživetjem naproti. To so kraji, v katere redkokdaj zaide človeška noga in ko se skozi gozd zmotovilim do njegovega roba, lahko le obstanem in obsedim. Kakšno čudovito bivališče! Ne vem, morda ljudi, morda vilinskih gozdnih bitij, saj ni pomembno. Tukaj je na vso moč doma življenje, oglašja se na svoj tih, komaj zaznaven način in z lepoto veže nase. Na razglednem gozdnem robu visoko nad dolino se zdi, da je uravnava kdove kdaj naredila človeška ali kaka druga roka. Travniki v redkem gozdu je pravljica. Vse, kar je tukaj in zdaj, je le velika pripoved popolnega obsega življenjske lepote.

Ne morem se ločiti od nje. Toda saj se nimam od česa ločevati: vedno je z menoj, enostavno in tako preprosto. Saj so vse stvari, ki se zdijo najbolj zapletene, v osnovi najbolj preproste. V tem leži njihova največja moč. Nič ne stanejo, vedno in vsakomur so na dosegu roke, koraka ali misli – morda so zato tako težko dosegljive.

Ej, tale gozd se zdi res čudežen. Ne – res je čudežen. Zdaj še na zemljevid, ki ga potegnem iz nahrbtnika, gledam drugače in pogled mi le potrdi to, kar že vnaprej vem – namesto po robu nad dolino grem raje vanjo in se spustim v njeno razbrazdano nedrje, ki ga mršijo vodni tokovi grap. Kaj bo, kako bo, zakaj ne in kako če, me ne zanima. Vem le, da bo.

Vsekakor je. Marsikaj. Celo prastara pot, ki se kmalu izgubi neznanokam. Sicer pa so hude strmine prijazne strmine. Izbiram si svojo pot, ki je ni prehodil še nihče in je nihče tudi ne bo, kajti tu je vsaka pot enkratna. Pogledujem v prepade, s hvaležnostjo objemam drevje in kar naprej strmim v srebrnosive vodne tokove. Občutek in užitek bivanja na tem svetu, v vseh svetovih, tukaj, zdaj in vedno, je magičen. Niti ko primotovilim iz grpastih strmin na bolj uravnan svet, ne pojenja.

Nato se srečam z makadamsko cesto in z nekoliko presenečenimi očmi zagledam stražarja – dolina Prušnice je pod vojaško oblastjo in načeloma nedostopna – vendar vse to ne spremeni razporejenosti. Skozi sončno zgodnje dopoldne odtopotam po cesti proti izhodišču, kjer se začne druga pot.

In tako kar naprej. Nič ni končno, nič določeno.

V Halozah

SLAVICA ŠTIRN

*Pripeka
in žge.*

*Grozdi
vablivo,*

*močno
dišijo.*

*Gozd me
objame.*

*S poljubi
potne*

*srage
posrka.*

odmevi

Preimenovanje koč na Blegošu

Pod tem naslovom je **g. Milan Gombač**, Nušičeva 2b, Celje, v PV št. 7–8, letnik 1998, str. 347 in 348, napisal, kaj misli o pohodu na Blegoš in preimenovanju koč. V zapisu je več netočnosti, pa tudi vsebina me je spodbudila, da dam nekaj pojasnil.

Če g. Milan Gombač že vrsto let vodi planince na planinski pohod na Blegoš, bi moral vedeti, da je organizator pohoda PD Gorenja vas, soorganizator pa v zadnjih letih PD Škofja Loka. Letos je bil pohod 9. in 10. maja in v veliko veselje ob izredno lepem vremenu z največjo udeležbo doslej. Pred leti so bili organizatorji pohoda še PD Sovodenj in PD Žiri skupaj s PD Gorenja vas ali posamično, odvisno od dogovora za posamezno leto. Datum je določen na 2. nedeljo v maju, po vse-

bini pa kot spominski pohod ob dnevu zmage. To vsebino je mogoče zaslediti vsako leto v sicer kratkem kulturnem programu, pa tudi v besedah vsakoletnega slavnostnega govornika. Razumljivo je, da je spominski opredelilvi pohoda vsakokrat dodana predvsem aktualna planinska vsebina. Tega se bo organizator držal tudi v prihodnje. Osebo sem prepričan, da je tako tudi prav.

PD Škofja Loka je s sklepom, sprejetim na občnem zboru 18. 3. 1993, preimenovala Kočo Škofjeloškega odreda na Blegošu v Kočo na Blegošu in Dom Borisa Ziherla na Lubniku v Dom na Lubniku. Pred sprejetjem tega sklepa smo o preimenovanju obširno razpravljali na več sejah UO in tudi na delnih občnih zbiorih po posameznih dejavnostih PD. Nismo sprejeli predlogov nekaterih zanesenjakov dnevne politike za preimenovanje koč in doma. Odločili smo se preudarno za imena po vrhovih Blegoša in Lubnika, kjer sta lokaciji koč in doma.